

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

FILOSOFIA D' HIVERN.

¡Encare hi haurá qui prengui per modelo la Naturalesa! Los arbres se despullan precisament quan jo tinch mes necessitat de vestirme.

CADA COSA PEL SEU TEMPS.

Es un principi mes rudimentari y mes sapigut que'l menjar pá, aquest principi que diu: «Cada cosa pèl seu temps.»

Aixó fá que quan vè l'hivern, tothom despenji l'abric y ningú corri pèls carrers en cos de camisa, tota vegada que'l desconeixement d'aquest principi, en aquest cas, se paga ab un costipat, un catarro ó bè una pulmonia.

Lo pagés que en lo temps de sembrar blat, sembra blat de moro, y en lo temps de sembrar blat de moro sembra blat, troba que'l fret l'hi mata aquell y la calor li rosteix aquest, ja que cada cosa vol lo seu temps.

Lo periodista, que diu *Nada... pelillos á la mar!* y en temps com los actuals, publica un article, tal com lo sent, olvidantse del préu á que's venen las castanyas, de segur que al cap de vall trobará que las hi mesuran de franch qu'es un contento.

L'home qu'emprén un negoci fora de temps, te las probabilitats de fer com en Robert ab las cabras.

Si fins aixó 's véu en las situacions políticass... Bè se'n fan d'esforsos per implantar determinadas solucions!... La qüestió no es tant la de triuñar com la de sostenir, no es tant lo de pujar al poder, com la d'exercirlo de una manera sólida y permanent, no es tant en fi la de disfrutar del pressupost, com la de no enfitarse á cópia de excesos.

¡Desgraciada de la situació que no naix á son temps degut, y no comta pera desarrollarse, ab una atmósfera propicia!...

***

Totas aquestas consideracions vulgars de tant sapigudas, pero no sempre observadas ab aquell tino qu'es necessari, nos han vingut al cap y hém volgut estamparlas, avants de cumplir una promesa qu'en lo número passat varem fer als apreciables lectors de LA CAMPANA DE GRACIA.

Tots ells recordarán que'ls diguerem qu'en lo número vinent nos ocupariam del manifest escrit per l'eminent orador que es ja fá temps gloria d'Espanya y admiració de tota l'Europa culta.

Pero per avuy tenim de contentarnos, dihent á tots los qui ab ansia l'estarán esperant, lo que posém al principi d'aquest article: —«Cada cosa pèl seu temps.»

—¡Qué! dirán vostés ¿no es temps encare de donarnos á coneixe 'l manifest ansiat de un personatge polítich que tantas glorias simbolisa y reasumeix tant hermosas esperansas?

—No senyors; no es hora encare: tirin pèl cap que vulgan, no es hora.

—¿Y per qué? insistirán vostés.

—Perqué no es hora, ja 'ls hi hem dit. Y si aquesta resposta seca no 'ls satisfá, escoltin una mica.

***

Quan un partit se traba dintre de la legalitat y pot moure's y bellugarse sens trabas ni destorbs, las opinions, tendencias y línea de conducta acostuman á anar de baix á dalt. Aquéstas qüestions se remouhen y 's discuteixen, y de la discussió ne surten sempre decisions inspiradas en l'esperit de la majoria, que 'ls gefes del partit cuydan llavors de realisar, apelant á la disciplina de tots los qui 'l segueixen.

Mes quan á un partit se 'l declara fora de la llei, quan á un partit se li diu: —Tu no gosarás com á partit de cap dels drets establerts, si avants no 'ns regoneixes y acatas, llavors aquest partit ó 's resigna á morir, y no li queda res mes que cruar-se de mans per semblar tot un difunt, ó decideix moure's y bellugarse dintre del petit círcul que se l'hi trassa.

Si 's resigna á morir ja no l'hi queda res mes que fer: are si desitja viure y 's decideix á moure's, en virtut de la situació especial en que 's troba, ja no pot com avants imposar las sevas opinions, per quan aquestas no las hi deixan pendre, manifestar ni discutir, y per

lo tant l'instint de conservació lo posa en lo cas de aceptar las que li dieti son *gefe* natural, las que de dalt vagin á baix.

No d'altre manera, obta 'l náufrech per abressarse á un tauló per no morir entre las encrespadas onas.

Després d'aquesta distinció entre un partit estant dintre de la legalitat y estant llansat d'ella, creyém que no serán necessarias mes explicacions pera que tothom compregua'l motiu que'ns obliga á ser prudents, deixant per lo terme mes bréu que'ns siga dable, lo cumpliment del compromís que tenim contret ab los lectors de LA CAMPANA DE GRACIA.

P. K.

Lo célebre Corrons, segons diu un remittit insertat en un diari, que de segur l'han pagat en aquella casa del carrer del Regomir que venen lentes, á Horta vá pronunciar un discurs, dihent qu'ell havia sigut sempre un conseqüent fabricant de ulleras, dich, un conseqüent liberal; y de tal manera entusiasmá á la concurrencia, que 'l seu discurs sobre-sortí sobre 'ls demés que ván pronunciar alguns veteranos que l'acompanyavan.

Senyors veteranos, per mort de Dèu, fassin lo favor de desmentirho. Perque'l discurs de vostés fos mes dolent que'l de'n Corrons, fera precís que haguessin bramats, y ja veuhem que nosaltres no podém ferlos semblant injuria. Mirin que'l Xato del Born al costat de'n Corrons era un personatge sério. ¡Ah! es que per xó.

Una observació:

Quan la liberació de Bilbao, l'Ajuntament de Barcelona ab aquell entusiasmame que 'l distingueix y qu'en certs cassos ressona mes que 'l bombo que forma part de la banda municipal, oferí déu dots de cent duros á altres tants órfes de pares morts en la guerra contra'ls carlins.

Los qui 's cregueren ab dret de reclamar aquesta dádiva, enviaren sollicituts documentadas, y d'aquestas sollicituts y d'aquells dots, aquesta es la hora que no se'n ha parlat may mes.

¿Han observat una cosa? Quan se tracta de donar un dinar, ab pocas horas los regidors ne tenen prou, per realisar impossibles; pero en tractantse de despatxar senzillas sollicituts, y de cumplir promesas sagradas, com de per mitj no hi média cap botella de Champagne, naturalment l'entusiasmame s'encostipa.

Senyors regidors: una miradeta als pobres per mor' de Dèu.

Definitament lo *Diari* de'n Brusi repapieja. Diumenje passat en Mañé, desitjós de que 'n Cánovas vaji á posarse al frente del govern y parlant del actual ministeri diu literalment: «L'opinió pública rebé ab desagrado aquella modificació ministerial y l'instint popular endaviná que 'l nou ministeri no tenia forsa ni vitalitat pera donar solució als problemas polítichs qu'era necessari resoldre.»

En los telegramas n'hi ha un que diu: —«Lo senyor Cánovas está identificat ab la política del gabinet.»

Aixó de no recordarse á l'última plana de lo que s'ha dit en la primera, per mí es molt grave. Creguim, senyor Brusi: fassis donar una mirada.

Nn rasgo de humanitat.

A un tal Victoriano Sanchez los carlins lo duyan prés.—¿Qué 't cansas Victoriano? ¿Vols descansar? l'hi deyan pèl camí acompanyant cada una d'aquestas preguntas ab un bayone-

tasso.—Mira, anyadian, al arribar á Tiermas, t'ensenyarem al poble per dos quartos y després te fusellarem. ¿Estás content aixís?

Al sortir de Tiermas l'hi vestiren una túnica blanca y l'hi posaren una creu á la má, acompanyantlo fins á Begüenar, cantantli las absoltas, ab acompanyament de punxadas: fins que no podent ja seguir, mes mort que viu, junt á Begüenar lo fusellaren.

Aquest mártir, no tenia altre delictes que'l ser liberal.

L'cdi no'ns deixa tranquils per fer comentaris.

Un telégrama de *La Imprenta* del dimecres á la tarde:

«A pesar de la vinguda de la comissió de moderats de Barcelona, l'actual governador continuará en lo mando de dita provincia.»

No quito ni pongo rey, no hago mas que copiar...

A Mobilla (Cádiz) quatre brétuls varen robar 1,000 rals á un capellá, 400 á un pagés y 5,800 á una altra persona.

Cinch homes decidits varen sortir á perseguirlos, y dels quatre, un se vá clavar un tiro avants d'entregarse, l'altre quedá gravement ferit, y 'ls altres dos, ¿qué dirian que ván fer?...—Van presentarse á indult!

Enllepollits ab aixó dels carlins ¿qué havian de fer los pobres?

¿Qué no veuhem qu'ells tot just eran lladres?

Tením molt gust en publicar dos rasgos de honradés que en lo sigle que vivim no se acostuman á veure gaire.

A un móssó del café de París un concurrent á dit café li vá encarregar que li guardés un décim de la loteria, que vá resultar premiat ab 60 duros.

Ya el concurrent no se recordaba de semblant encarrech quan s'hi presentá 'l mosso, donantli la enhorabona y entregantli 'l décim premiat.

Aquest mateix mosso qu'es diu Pierre y que á pesar petitó es un bon mosso, vá trobar sota una taula un porta-monedas contenint la cantitat de 15 duros y la entregá immediatament al taulell á disposició del que 'l vá perdre.

Entre 'ls carlins del Nort corra la véu de que'l Terso está á punt d'enviar déu mil homes als Estats-Units.

Definició del carlí:

Ser tant y tant cristiá, que acostuma á combregá sempre ab rodas de molí.

CAMPANADAS DE AVÍS.

Lo dimars vinent sortirá un número extraordinari, dedicat exclusivament á la pau de Catalunya.

Ja veuhem nostres lectors que no perdém ocasió de complaure'ls.

***

Per mes que quedin ja repartidas la major part de las quotas procedents de la suscripció oberta en la CAMPANA DE GRACIA, á favor de las víctimas de la voladura del *Express*, no publiquem encare en lo present número, l'estat de comptes detallat, per quan ne quedan algunas á reparar, ab motiu de no haver trobat la comissió nombrada al efecte lo domicili de varios interessats, y d'estar alguns altres residint actualment fora d'aquesta capital.

Los interessats, ó sos encarregats, facultats degudament, que no hajan rebut la quota senyalada en concepte de la suscripció oberta en LA CAMPANA, poden passar á reclamarla, en casa del depositari de la comissió, ciutadá Joan Constansó, carrer de Sant Telm, numero 17, botiga, Barceloneta.

***

Als qui 's queixan que no troban didas bones per cap diner, podem dirlos que a la botiga de n Lopez se'n proporcionan de molt saludables, y que una vegada se l'hajan enduta a casa ja no se'n moura may més, al infim preu de 10 rals, pagats de una vegada.

Si hi passen demanin *La Dida*, de D. Joseph Feliu y Codina, que recomana D. Serafi Pitarra.

¿Volen saber are las obras novas que aquesta senmana podem oferirlos? Donchs escoltin:

En primer lloch *Amanaque de la Ilustracion* plé de grabats, les mes notables y mes dignes de conservarse que han vist la llum en aquell periódich, y ab noticias y treballs literaris sumament interessants. D' aquest almanach no'ls ne farém pagar mes que cinch ralets.

Després una novela molt bonica, titulada: —«*El Padre Ginés*» (memorias del tiempo de Felipe II) per R. Ortega y Frias, que val cinch rals també.

Y finalment un bonich tomo de poecias, elegantissimament imprés, titolat: «*Notas íntimas*,» degut a la pluma del jove escriptor D. Ricardo Moly de Baños; lo qual se ven a duas pessetas.

Ja veuen que per lo curta qu' es una senmana, hi ha tela llarga.

ANOMALIAS.

Dirán que'm queixo per vici, pro hi ha molta gent a Espanya, quals costums fets y judici concordan ab son ofici com un ou y una castanya.

Parlant del senyor Benet per tot-arreu sentirán que se'l tracta de truhan y hasta d'estafa y pillét: creuran en vista d'aixó que 'ls parlo de un criminal, pues s'equivocan: lo tal es un que fá d'home bó.

Tinch entre altres un amich qu'ha arribat a estar tant gras, que quasi no pot dá una pas, y si 'l dona es ab fatich. Ab tot gasta y fá 'l senyor y al dirli com ho ha guanyat, ell respon que ho ha lograt fent sempre de *corredor*.

Saben l'empleat D. Joan? es atrós lo que derriota, alló es *la mar!* paleo, cotxe, saraus y festas en gran. —Variar de trages? ni un cómich: aquell gasto es un tropell, donchs si l'escoltan a n'ell diu qu' es un *ge'e económich*.

Coneixen a D. Pascual; quina alsada Vergé Santa! el veure'l dret quasi espanta, ningú he vist que fos tant alt: doncas tant alt com se 'l véu que casi passa de mida, molts cops sens dirlos mentida ha fet de *baix* al Liceu.

Es tant lo senyor Batista lo dany que en los ulls sofreix que sols mirantlo 's coneix qu'está molt mal de la vista. Molts cops pré'n per cotó ú llana la seda y algo millor: donchs veuin, aquest senyor es un *vista de l'aduana*.

Per xó dich que hi ha aquí Espanya molta gent, segons indici, que per algun defecte ó vici, concordan ab son ofici com un ou y una castanya.

ALLI.

Suposan alguns qu' es impossible restablir

los antichs mossos de l'Esquadra, per quan los individuos d'aquell *memorable* cos, sense tant perill guanyan are com are millors sous.

Proposan al mateix temps que per la deguda vigilancia de la montanya s'aumentí 'l cos de civils.

Ah, sí, sí... Vingan *civils*, que aixó probará al menos que'ns hém *civilisat*.

La cosa está leri leri

y D. Anton ja torna al ministeri acompanyat y tot segons se diu de un moderat d'aquells de tant sonderi. ¡Qui sab si are una flor ja fará estiu!

—Fá un fret que pela, diuen alguns.

—Es mentida, contestém nosaltres. A Espanya 'l fret es impossible que deixi de sentirse may. ¿No saben perquè? Donchs es molt senzill. Espanya 's compon únicament de personas que s'escalfan a las estufas del presupost, y de gent que están cremats de no poder escalfarsi. ¿Hant vist may un home *cremat* que tinga fret?

Lo Terso ha donat a n'en Carassa 'l titol de conde de Vila-verda.

O es que al Terso l'hi han fet veure'ls ulls verts, ó que s'ha recordat de alló:

Perque l'esperansa es verda y 'l *vert* es menjar pèls ases.

L'Iberia ha publicat un article titolat: «*Sense esperansa*.»

Un sagastí que jo conech ho ha entés tant al peu de la lletra, que per quedarse sense s'ha divorciat de la seva dona que se'n diu.

En Sagasta vá anar a la recepció de palacio vestint l'uniforme d'*inginyé* civil.

Havent arribat l'hora d'obrirse 'l camí del pressupost, naturalment vá d'*inginyé*.

Com qu' es un home que s'ha sabut *inginyá* sempre.

A. J. G. Y LL.

SONET.

En «*La gorra de cop*» he vist exacte la paraula que avuy se diu pèls corros, he vist l'article ¡*fret!* qu' avisa als gorros dels que dels vents no volen seguir 'l tracte.

He vist que 'l teu criteri, en ell, redacta que, a «*La gorra de Cop*» (per mes ahorros) *los vents se l'hi han endut los RANCIS forros y aixis a n'ella l'han deixada intacta*.

M'agrada la ocurrencia, mes no't cansis de repassá 'l que diu aquella ralla fins que 'l significat, com jo, n'alcanis.

Perque, si 'l vent que gela, de muralla, s'ha emportat de «*la gorra*» 'ls forros rancis lo que queda are *intacte* tot es *palla*.

GESTUS.

—Ja'u sab que 'ls *ojalateros* ja fan corre no-vament fins per la *Boisa* y tot, que a Catalunya han tornat a alsarse partidas carlistas y altrás cosassas per l'istill!...

—Cá, home, si ja ningú 'ls creu... ¿qué no repara que Catalunya es are una bassa d'oli?

—Efectivament una bassa d' oli... Fins hi ha morcas y tot. ¿Y no sab qui son aquestas morcas?

—Vosté dirá.

—Donchs son los *ojalateros*.

—D. Anton ¿sab que representa D. Carlos? —Home, es molt clar: representa l'absolutisme.

—No senyor.

—Donchs qué?

—Representa un *sainete*.

Lo discurs magnífich y sobresalient pronunciat per l' óptich y veterano Corrons, davant del públich d'Horta, 'ls recorda una anecdota

que proba alló que diuen de que qui vá ab un coix al cap del any es tant coix com ell.

Lo ciudatá Corrons havia escrit una carta, que com totas las sevas era un modelo de cop de punys dirigits a la gramática.

—¡Quina carta! deya un amich y deixeble seu. Má noy ¡quina carta mes plena de faltas de *litografía!*

(Es histórich.)

Sempre 'm rebs tant fredament y ets per mí tant desdenyosa, que no estranyis nena hermosa que adopti 'l *retrahiment*.

Dius que ton cor brolla espurnas que pèls ulls te sortirán... quan vegi com brillarán llavors aniré a *las urnas*.

Y si veig qu' es gran y hermosa la flama que 'l cor te crema, llavors res tens que teme: t'*elegeixo* per esposa.

En aquests dias de frest intensos, deya un advocat a un client:

—Créguim a mí, amich mèu, deixis tallar de la capa.

—Senyó advocat: quan tinga la capa vella, m'hi conformo; pero sápigá que avuy l' estreño, y que las capas no me las regalan, ¿entén?

Los carlins han perdut a Sant Cristófol. Vels'hi aquí 'l medi millor de que no'l pintin als seus partidaris, ni alt, ni *nano*.

L'OPINIÓ.

(IMITACIÓ DE CAMPOAMOR.)

Lo dissapte 's presentá y al diumenje 's vá mori, (aquest sócio era un carlí) Quan l'enterro vá passá, veus' aquí lo que 's vá dí:

UN CARLÍ.—Fèuli esquellots, sino perquè 's presentava.
UN LIBERAL.—Aixis lots, y la cosa s'acabava.

UNA NENA.—Aquest tenia la cara de pá florit.
UNA VELLA.—¡Ay d'aquell dia que jauré jo en semblant lli!

UN MILITAR.—Dat de baixa!
En la Providencia crech.
UN FOSSER.—Vinga la caixa: digas mano ¿quan te dech?

UN SAGRISTÁ.—Bons estrenos!
LO DEL COTXE.—¡Upa! ¡Quin pés!
UN DE FORA.—Un lladre menos,
UNA SOGRA.—Un diable mes.

LAUS TIBI CROSPIS.

L'altre dia uns viatjers alemanys, estavan contemplant embabiocats la fatxada de ca'la Ciutat que dona a la Plassa de Sant Miquel.

—¿A quin dimontri d'arquitectura poden pertanye aquestas parets desmanteladas? preguntava un d'ells.

—Ah! digné l'altre: no'u acabo d'entendre. —Es arquitectura espanyola, vaig dir jo passantlos per la vora: si senyors es arquitectura espanyola pura: parets peladas y per arrebussar: es a dir l'imatje perfecta del espanyol que ó bè no tè camisa ó bè no tè vergonya.

CANTARELLAS.

De nom te diuen la Paca, de apellido un altre nom: si may lo de t'concedeixen serás *Paca de Cotó*.

E. X.

Si: assentat a una cadira

vaig dirte que t'estimava; mes fou que mentres dormia tú nina m'ho preguntavas.

E. X.

Tenim de renyir per forsa: lo meu ofici m'hi empenya: ja sabs que jo soch pintor y tu m'fas la competencia.

L. T. C.

Cuentos

Un jove qu'entrá en sort durant l'última quinta, alegava que era sort com una campana.

—¿Qué farém ab aquest? preguntá un dels metjes.

—Disparémli una pistola al oido.

—Mans á l'obra, donchs.

—Es inútil que's mortifiquin, digué 'l'jove, que ni menos sento una canonada disparada á cau d'orella.

Un estudiant se queixava á la seva dispenesera de que 'l seu quarto estava plé de pussas.

—Es imposible digué aquesta: no veu vosté mateix que las xinxas se las menjan?

EPICRAMAS

Estranyava en Gil Tiretas que 'l avaro Pau Tirons vengués los napoleons al preu de quatre pessetas, ignorant que en cassos tals un avaro tot ho allana, puig las pelus qu'ell demana vol que sigan de cinch rals.

P. B.

Si corras los balls, Maria, vés alerta á rellisca: recórdat bé de ta tia que quan jove, hi caigué un dia y may mes se'n aixeca.

P.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d'insertarse los ciudatans Frere-llech, Un Urgellés, Dos té y un café, Ralip, Marques de la Sagarra, Pere Botero y Un Fill de'n Montes.

Las demés que s'han remés y 's nems dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, facils d'endaviar, mai combinadas, mai versificadas ó per altres defectes per l'istil.

Un argenter. Insertarém la tortura.—Frere-llech. Hi anirà l'anagrama y un epigrama.—Dos marrechs. Es mes vell que l'anar á péu.—Caixalet. Lo seu pateix també del mateix mal.—Moro de Cuina.—Hi anirà 'l quento.—Viudo desesperat. Igual que 'l seu problema.—Dos té y un café. Idem. idem.—Un Urgellés. Hi anirà l'acentígrafo.—Geroni Micas. Pot aprofitarse la combinació del seu salt del caball: los versos no.—A. F. O. Hi anirà alguns epigramas.—Enrich Xarau. Lo pensament de la poesia pot aprofitarse: del demés res.—Juli. Hi anirà 'l últim cantar.—Taravilla. Gracias per son bon recort.—Ciudadans Fill de'n Montes, T. Capella y B., Mosquit d'arbre, Saltobiralta. Un jove que á 7 anys etc., Enrich Pistras, Un minero, Sr. Culeph, Dos carmellos, Cascallá, Veterano de Puigcerdá y P. N. V. J. Aquesta semana no podem complaure'ls.—Denteta. En l'article hi ha bonas disposicions; de jogorifos no n'insertém.—Camisola. Hi anirà un epigrama y una cantarella.—V. Schrog. Lo género de glosas es masa gastat: la fuga bé.—Un qualsevol. Hi anirà 'l repich y 'l quento.—Pere Botero. Igual que dos epigramas seus.—Marqués de la Sagarra. 'L de vesté també.—Liasac. L'epigrama es copiat y lo demés ho hem aprofitat á la nostra manera.—Laus tibi Crepsis. Hi anirà molta cosa de lo que 'us remet.—C. M. y M. Insertarém una pregunta.—S. M. Igual que 'l quento de vesté.—K. P. Ll. Los geroglífichs envihis de manera que s'pugan compondre ab signos d'imprenta

SOLUCIONS

A lo insertat á la Batallada anterior

1.ª ANAGRAMA.—Most.—Mols.—Tems.
2.ª PROBLEMA ARITMETICH.—Déu 140 duros.

- 3.ª PREGUNTA 1.ª.—N'hi quedan los dos que 's fá seus.
- 4.ª PREGUNTA 2.ª.—Ll y ella ve).
- 5.ª TORTURA CEREBRAL.—Las 9 castanyas mateixas, perque las que vá donar als xicots eran d'aquellas sense esclofolia.
- 6.ª FUGA DE VOCALS:
La nau de Noé la neu
la cubreix, l'auceíl hi nia,
y aqueíl niu ni 'l noy ni 'l neo,
ni un nou pretendent l'hauria.
- 7.ª XARADA 1.ª.—Ca-la-ve-ra-da.
- 8.ª XARADA 2.ª.—No-ve-la.
- 9.ª ENDAVINALLA.—Relotje de Sol.
- 10.ª GEROGLIFICH.—Tot se pert menos l'esperansa entre carlins.

Ha endavinat tolas las solucions lo ciudatá Cacasseno: tota^s menos las 2, Nin Minero y F. Renom: menos lo 4, Ralip: menos las 4 y 6, C. M. y M.: menos las 1, 4 y 6, Un fill de 'n Montes: menos las 4, 9 y 10, K. P. Ll.: menos las 1, 3, 4 y 6 Cuieph: menos las 1, 4, 6 y 7 Dos té y un café: menos las 1, 2, 6 y 9, Perdigot: menos las 2, 3, 4 y 6, Un Urgellés: menos las 1, 2, 4 y 6, Tronxe de col: menos las 1, 4, 6 y 8, Un viudo desesperat: las 5, 7, 8, 9 y 10, Moro de cuina: las 1, 2, 3, 4 y 9, Dos carmellos: las 2, 5, 9 y 10, Caixalet, Estripa-quentos y Cascallá: las 2, 5, 7 y 10, Burinot: las 1, 3, 9 y 10, Frere-llech: las 3, 4 y 5, Dos marrechs: las 2, 3 y 5, Un pebrás: las 2, 5 y 9, Veterano de Puigcerdá: las 4 y 5, Un argenter: y finalment la 9 no mes, Pepita y Oliva M. y Tenorio.

ANAGRAMA.

L'Agnés deya al seu primé
—Si vas á fira, segon,
tersa per mi un bon manton
y quarta que estiga bé
—Quinta diners que'n faré
y si jo portava sesta,
per quan vindria una festa,
me'n comprava una també.
Ab cinch lletras trobarás,
sis tots, veyas si'ls treurás.

TAUJANOT.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Qu'es allò que tenin tho tothom no'u té ningú?

DOS PARAYGUAS FORADATS.

2.ª ¿Quina es la Verge mes venerada de la gent carlina?

CANARI REPICATALONS.

GEROGLIFICH.

4 rals. Una pesseta. 34 quartos.

D.
a a a a a
ia
BA

SANCH Y FETJE.

SALT DEL CABALL Y XARADA.

sa	u	hi	tres.	ca	'i	pri	un
y	dos	de	na	á un	En	nich,	cui
l	En	ca	un	mp,	que	molt	quart
hu	tot	gran	Me	u	com	dan	bo
fa	ca	ab	prés?	sens	tot.	dos	dos
jan	pre	na	na	ha	ho	fe	itat
pues	tich	si	's pa	ve	ci	de	ra
sem	so	jan,	u	uaa	ra	en	li

PROBLEMA ARITMETICH.

Un home pujá á una pomera y cuili las 3/4 parts de las pomas que contenia, las quals las repartí del modo següent: 2/6 de 1/3 part se las menjá; 3/8 de la 1/2 de las que li quedavan las repartí entre 'ls seus companys y las restants las vengué á quarto cada una. Del resultat se'n comprá unas espardeñas que li costaren 7 rals y un bitllet de la rifa de 1/2 ral. Se pregunta quantas pomas hi havia á la pomera?

MN LECTOR DE LA CAMPANA.

TORTURA CEREBRAL.

Dels carlitas fentne tres divisions, y destruint la del Centro, que'ls hi queda per poderse entretenir jugant al set y mitj?

DOS CUNILLETs.

FUGA DE CONSONANTS.

.o. .o.o. .o.. .e. .o.. .o..
.o.. .o. .o.. .o.. y .o.. .o.o.o.
.o. .o. .o.. .o.. .o. .o. .o.
y .o '.. .o.o .o.. .e.. o.o.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

XARADA

1.
Corria 'l temps de la porra y en nit molt fosca y molt negre un tipó m'vá dir:—Ja's guanya la segona? y vaig di: Tersa.
—De quina opinió hu?

—Jo?
Als del tupé faig la guerra.
Ell que si's tréu un llarch tot y corrent vé al meu darrera.

FILL DE'N MONTES

II.

Una hu-dos-tres vaig sentir que á n'á la tot defensava.
—Molta quart tres, li vaig dir té vosté, senyora faba.

FRERE-LLECH.

ENDAVINALLA.

Sense ser home ni dona tinch lector duas orellas; pero't dich que son d'aquellas que no'n té cap mes persona.
Com que tinch boca també molts cops l'aygua qu'engulleixo pels ulls la restituheixo: au lector, barrina bé.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

(Las solucions en lo próxim número.)

BIBLIOTECA DE AMBOS MUNDOS.

TOMO II.

UNA HIJA DE EVA

novela filosófica social por H. de Balzac.

Un volúmen de 216 páginas en 8.º elegantemente impreso, con cubierta á dos tintas.
Precio: ;2 REALES EN TODA ESPAÑA!

TOMO PUBLICADO.

Cuentos fantásticos de Hoffmann.

EN PRENSA.

RUY BLAS.

poema dramático de VICTOR HUGO.

Se vende en la librería de Lopez, Rambla del Centro, 20.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.
Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.

RALIP.